

Derimod er der ikke tale om, at Overformynderiet er i stand til at træffe en afgørelse med hensyn til, hvem der skal anerkendes som afløsende besidder, idet tvivlsspørgsmål herom må finde deres afgørelse ved domstolene. Da henvisningen til § 7 imidlertid ikke er nødvendig og på den anden side kan give anledning til misforståelser med hensyn til bestemmelsens rækkevidde, vil det formentlig være rettest at lade den udgå.

Justitsministeriet finder anledning til at understrege, at det ovenfor omtalte hovedprincip, hvorefter afgørelse af de egentlige retsspørgsmål skal træffes af domstolene, har fundet klart udtryk i § 12, hvorefter

tvivlsspørgsmål om, hvorvidt en formue omfattes af loven, kan indbringes for domstolene.

Når man har fundet anledning til særligt at fremhæve dette tilfælde, skyldes det, at den tilsvarende afgørelse ved jordegods-fideikommisserne var henlagt til det i loven af 4. oktober 1919 § 8 omhandlede overnævn. Det er imidlertid en selvfølge, at spørgsmål om, hvorvidt der består en ret til apanage, pension el. lign. fra fideikommisset, eller hvorvidt en person kan betragtes som besidder af et fideikommis, og andre sådanne spørgsmål af ren juridisk karakter på tilsvarende måde må finde deres afgørelse ved domstolene.
